

סמדר שיר + צילומים: אביגיל נוזי

גלאן כושר

אחרי שלוש חתונות, עשרות מחרדים
ומאות לקוחות מרווחים במכוני הכשר
שפתחה ברחבי המדינה: ורד צבעון,
נסיכת האירובי של האיטץ, ראתה
את האור ונולדה מחדש ככוהנת
הדיאות הגדולה של המazor החradi.
אחרי שקיבלה את ברכת הרב, היא
מדברת לראשונה על המהפר בחיה

אמרו שרואו אותה בהדרו, אופת חלות לתרמילים
שהתגללו לבית חב"ד. אחרים סיפרו שהיא נציג
טהה בשפת הרם, עשרה נ'וגינג עם פאה והצאייה
שthora, ורד צבעון, שכשווות ה-80 הרקירה את
כל אמורינה בטיז, וודרים, נשאה בתארים כמו
"הרכבת הנורוליה של המחול האירובי" ו'כין'
פונזה היישראליות" וככבה בכל מדוריו הרכילות
- וורייה פרופיל נעלמת.

עכשווי, שבע שנים אררי שכחה להתרחק
מן "הנפש הבהמית", כהגרתיה, ורד צבעון בלבך
הורת. בעיני עצמה היא בת שבע ("טפנוי שנולד"
תי חחש רום שעשית תשובה), נשואה בפעם
השלישית ("בעזם זו הפעם הארונה, מפני
שני הינושים הקודמים היו בגדר ניסויים")
ומאורשת. וגם פעילה לא פחות מכעbara, אבל
בקטן.

בגיל 23 הגיעעה ללויס'אנגלס עם האروس האמריקאי שלם, שהיה מפיק קלינוע. "בש' לושת החודשים הראשונים טילנו במיטוס הפרטி שלו, קפצי ממדינה לממדינה מפני שקין כי רעב שלא דרע שבע ורצית עוד וועוד. התהנתנו בניישואים אורחים בלבד" וגנס ואלא הופיע לי שביעלי לא יהודי, מפני שבכלל לא ידעת מה זה היהודי. רק בחנוי כה, כשכירים הגיעו את מיטכם, הרשותי את הקהילה והוורית מירוב געגעים. בוכות בעלי הכרתי את ג'ין פונדרה, התהנת ליע' בוד במכון שלה ושוב הרגשטי שאני רוקת וכובשת את העולם.

"אחרי שנאהוחץ' קפצי ארצה לביקור של שלשה ימים. ישבי עם חברות נכית קפה ברוחן היהודית המכבי, אז הקשיבו לטיפוריים שלי על האירובי ושאלו למה אני לא יכול לעשות את זה בישראל. על המקומות החלטתי שהוה, אני מתגרשת וחזרת. בכינוי הסטט, יהודיה ובכבי, 81, היה שלט 'לשכדרה' ושם, בשנת 81, פתחתי את המוקם הראשון שלי - 'סנדי' 81'. השבתי שם ג'יני 20 נשים, אני אשמתה. בתוך שבוע הגענו מאות. תמי בנ עמי' ול', פינצ'ז' מורה, מי לא בא".

היא נכנסה לסרט החדש שלה, "זגס בו הכל קרה גורא מחר מפני שכלה הזמן חישפי תי איך להתמלא. בתוך שנה היו לי ארבעה מוכנים, אחד מהם באוניברסיטה תל-אביב, שבו הגיעו 300 איש לשיעור, וזה לא הס' פיק לי. רציתי לדركו עד ביל סוף, עד שאצא מהונגת של. כיוון שלא היה לי שום ידע בעסקים, הבספ נכנס ועף בלי היגיון. הנחיתה תוכניות כשור בעורך הראשון, ובשבתו התחלתי להרכיב בטירוף ב'קי' לאכ' מד' באקויב' ושם גם למדרתי לשות. אני, שעד גיל 18 שתיתי רק מים, אפילו לא משחו מוגנו, התחלתי לשותות סגירה כדי לקבל מזב רוח. על הבמה פרחת, אבל ברגע שירדתי ממנה הרגשטי עייפה ורידי

שוקולד, היהתי היחידה שאכלה פלפל עם גבינה, חלמתי להיות מורה לחינוך גופני". בגיל 18, כשהחלה ללמידה בפנימיות הספרטאים המציגים ביגנגייט, התא' כובה. "הבנייה שkeitות צפרדע וה לא בשביבי וחתולתי לנסוע לתל אביב, העיר הגדולה. רציתי להשלים את הבלתיים של גיל הנערם שלא חוותתי, הדרי אפללו בקבות מעלים לא שיחקתי מפני שהייתי ילדת גומי תחרותית שرك שאפה להיות אלופה. אסתר רוטשטיינר שמעה עלי' והומינה אותה לעבור בסטודיו שלה. גiley' תי את רחוב דיניגוף ואת 'כסית', קיבלתי הצעות לדרגונות, ובכasp שחסכת קניתי אותו עם גג פתוח ועם דירה. הפכתי לבי' אבל לשיטה שלי לא קורת' הרזיה', אלא 'הבור לאושר', וזה המסר שחשוב לי כבר הבהיר לעולם".

בסיום הלימודים התגייסה, שירתה כמי-דריכת ספרות ("הכי נהנית לאומן טיסים. כשם התעניינו, הריאתי להם איך אני ממשיכה את הריצה") ובכפר של רפי נלי' סון בטאהה - שהפרק לביתה השני - הכירה איש עסקים מלאית.

"כון, זו הייתה אהבה גROLה", היא נזהרת בתשובתה, מהסתה אם מותר לה להתרפק על העבר, "אבל הוא לא רצה להתחנן לפני גיל 30, והמשכתי ולה. באתי לתזונת אופנה בכית מלון בתל-אביב וראיתי שה' לובי מלא שחיקניות מהוליוור. עליון בקנאה, הן שחיקניות מפורסמות ואני רק דוגמניות קטנה. כשאחד הבחורים ניגש אליו ושאל אם אני שחיקנית, אמרתי 'בטח' ושאלתי כמה משלמים. הוא יצא לי 500 דולר ליום, וקפצתי על ההודמנות. הסרט שהמשכתי לילוקם לי בראש הפכתי לכוכבת עולמית. בחזרה, שהיה גדול ממנה בתשע שנים, המשיך לחזור אחרי כישרוני את תפקרדי כינצת. כשהואה לך או למסע' דות מפוארות, הוזמַת המשמש מנות אחרונות מפני שהיא חיונית. היה אחים למסע' אחיה התאום ועמדנו על הרראש כמו בזיגוריון. טסתי לתחרויות בחו' ושבתי שאני רואה את העולם, למורות שלא ראייתי כלום חז' מאולם התחרויות, וכך מושם מירוצים מאולף שאפת' וק להצלחה. כשלומם אכלו לחם עם

אותך, מפני שריאטה מרעיבה, ואילו הג' שמה עצמית משכינה. אני מלמדת נשים לחשב על 'איך אני רוצה להריגש', במקום מה' אסור לי לאכול". אני עוזרת להן ליצור לעצמן מטרות לחיים שIMALAO אותן, כך שהאכילה שתבוא לנצר מילוי הרעב הבני' פשי תהיה מקור להנאה ולעלנות, לא לת' סכל ולבכורות, ואני מדגימה להן שאפשר לאכול בשמה ולהריגש נפלא".

עד ממה חשובה לך' החצלה? "מבחן כלכלי היה לא חשוב בכל. הקרוש ברוך הוא מפננס אותנו ודוואג לכל מהsofar, ואני לא רצה אליו' לקחוות. הן אלה שmagiyut עד לפתח בית', אוותו עם גג פתוח ועם דירה. הפכתי לבי' אבל לשיטה שלי לא קורת' הרזיה', אלא 'הבור לאושר', וזה המסר שחשוב לי כבר התקבלה. "בשנים האחרונות

"בגגול הקודם שלי", היא אמרת', "אם עבר שבוע מבלי שמצאת את שמי בעיתון היידי בדרכאן. כיים אפלו מרטיס בקידור אין לי, המידע על מה שאני עשו ערך מפה לאוון אלה שצרכיהם להגיע אליו' מגיעות. בעיקר מגיעות. בשעות הערב הוא מסיעת בקשר בין בני זוג ובחשי' נת שלום בית ("אני יודעת איך זה הועלם הירוני; אמרים, לא בא לי' ושוברים את הכלים") ובמהלך היום היא מכונת נשים ("לא רך דתיות") לסדראות הרזיה על פי הירחות והקללה, שבתן היא מלמדת אותן להבניש לחים שבע אמיתי".

בקרוב היא צפיה לחזור לאחת חיה - ולשלב בשיעוריה גם ביקור ותנוועה. ברכבת הרכב, שאישר לה גם לחתראיין ל"ז ימים", כבר התקבלה. "בשנים האחרונות צלתי לעולם הרוח עד שלא היה לי צורך לו", היא מגלת, "ועכשיו אני אatkod עם נשים, לא ממאמץ יתר ולא מהרצין להשיג מדילוות, כמו שהייתי רגילה, אלא ממשמה".

"לא המזאת דבר", היא מרד' פרפת בספרים התורניים המונחים על השולחן בסלון דירתה, מתחת לתמונה ענק של הרב מלוביץ. "כל חטאינו החולו באוכל. הנחש פיתה את חוה, היא אכלה מעץ הדעת, ומאו וער הום עליינו להבhor בין טוב לרע. התורה לא מצווה להתעלם מזרכי הגות. להפך, היא מצווה לחקיב לאותות הרע והצמא. אבל הרמב"ם כתבי' ליעולם לא יכול אדם אלא כשהוא רע ולא ישתה אלא כשהוא צמא', ובפסוק הזה רובנו נופלים. גם אני כשלתי בו בעבר. הרמב"ם מוסיף ואומר: 'לא יכול אדם עד שתתמלא כרשו' וממליך להשריר תמיד ורבך, וזה מה שלא דרעת לעשות. כשייטי גודלות ורצית לבלוע ולטרכ' עוד ועוד. ביום, בהרצאות של', אני לא מכתיב דיאוטות, ולמרות זאת נשים מצלחות לרות'".

אם את רעבה לחים, האוכל לא ישביע" כבר בגיל תשע הייתה ורד צבעון מחי' פה אלופת ישראל בחתטלות משלדים וקרען. "כל החיים שלי הוא ספרות", היא מספרת. "התאמנתי שששות בום, עשי' תי פליק-פלאק שפצע ברכוב, ובפנקום המשפחתיים יצאת ללחות ארכות עס' אחיה התאום ועמדנו על הרראש כמו בזיגוריון. טסתי לתחרויות בחו' ושבתי שאני רואה את העולם, למורות שלא ראייתי כלום חז' מאולם התחרויות, וכך מושם מירוצים מאולף שאפת' וק להצלחה. כשלומם אכלו לחם עם

אלופה בגיל תשע

"הנחיתה תוכניות כשור בעורך הראשון, ובשבתו התחלתי להרכיב בטירוף ב'קלאב מד'. אני, שעד גיל 18 שתיתי רק מים, התחלתי לשותות כדי לקבל מזב רוח. על הבמה פרחת, אבל ברגע שירדתי ממנה הרגשטי עייפה ורידי"

לחבר בין שני העולמות". היא הchallenge להלמוד בקורס שיעורם בפסיכולוגיה של הנפש על פי הקבלה, בשעות החגיגי צלה לספרים והאוינה לקללות, "זהו סומי ממאגר הרעיון האני סופי. ככל שלמדתי, כבר לא היה בי רעב, אלא צימאון", הוא מתארת בעיניהם נור' צצות. "חברים ותים הומינו אותה לעשות את השבת בכתיהם והתענגתי על הנדרי בות והשלווה והשמחה. התחלתי לשומר את השבת בכיתי כאשר צונם, וחלק לכת ברכבי, כיברתי את רצונם, וחק מההנתנקות שלי התבטא בהחלטה לא לה' תחנן שוב. כשדיברו אותי על האפשרות הזאת, עניתי: 'שביל מה' עוד בעל, עוד תשואה, כבר ניסיתי. לבנות שלמדו אותי אמרתי, אם הוא רוצה, הוא ישלח'. עברתי מקיצניות אחת לשנייה."

כאבי בלבך, איש ביטוח גבוה ומורשים, ניגש אליה בכנס רוחני וביקש את מסדר הח' לפון שלה, ענתה לו ורד שאות נושא הנגידים בחיה היא כבר מיצתה. "זהו חיך בכישנות והענינים שלו העידן שזו נשמה גולה", לרגע היא מסמיקה בכנענה. "הণייה שלו עיר' דריה אצל' בהלה. האם אני שוב נופלת בפה רבת לברוא עולם ושאום הוא רוצה קשר איתי, רבת לברוא עולם וגינויים ובית יש לו משימה – ללבת לשיעורי גינויים ובית יהודאי אצל' הרבה ערדים. כאשר עוזר הוא משיעור הוא ספר לוי שהחליט לשנות את שמו בטעות רת הוהות, מאבי לאברהם, ובאותו רגע דרי עתי שהוא שידוך משמעיים. כמה חדשים קודם לכן חספתי לשמי את השם שרה". לפניה יש שנים הם נישאו, "חתונה חב"דנית", עם ניגונים ושמחה", מספרת ורד ומביאה לשול'ן חז את אלבום החתונה.

"התלבשתי בצעירות מפני שכבר לא' מצאתי טעם בבדמים וחופשיים, אבל לא' ברהם, בעלי', עידין לא היה ז肯. הייתה הפרדה בין נשים לא' לבדים והשמחה פריצה גדרות. אמא של', מרכיב התלהבות, רקרה עם החסדים. החלנו שבבית שלנו יושי'ת על הכלים שלמדנו וشنלמר. לראשונה בחיה למורתי לבשל, הרי תמיד היהת לי פיליפינית, ועם הזמן גם למורתי לא' פות הלוות ולא' ראה 25 אנשים בערב שבת.

"יש'בי תחששה של החמזה לאור העוברה שאילנו לדידים מושותפים", האמורה, אבל אני מתהנתת במשפחה הנדרולה של החסידי דים. בעקבות הטבח בחודשו נסענו לחתנרב בתיה חב"ד במנאלי וברישק. וו' הייתה השיחות שלנו לחרוש של הגי'ת'ר, מדי יומם בישותי שם למאו'ת ישראלים, רעים לאוכל וצמאים ליהדות. בעולם החילוני יש המון אנשים מבולבלים ואני שמה לספר לחם מניסיוני בערב, בקשנית' שמה, היא שמה אותי לחץ' שעה, ואילו' כיו' חמץ' וירתי וועלית'. גם' כשניטית' להתאמן זה עשה לי רע, לא' נחניתה, הרגתני כבדה".

היא ובעה עשו "קפיקת ראש משות' פט", כהגדורתה, "רא'ך החתונה התחלנו לתרגול הלכה למעשה", אך צערדים מסוימים היה עלי'ה לבצע' לברה, "זה' היה לא קל", היא מורה. "שאני אכסה את ראש' בפה' החשטי. הלא' לעשות פאנים וככל פאה גראת' לי כמו עצי'ץ על הראש. דקה' לפני שתהי'יאשתי לך' אוכחה אותו' חברתי חני' פר', דוגמנית לשעבור, למצע' פאות' השכין' לי פאה' וזה לשיעור של', בעבור הוודאים, והן יותר' יפות מהשיעור של', חברותי הלא' דתו'ת טוונות' שכוכותן אני' תמיד' נראית טיפיטוף'".

או' החזיות' עדין' חשובה לך'.

"בודרא', למה לא' אני רוצה להיות יפה' לעצמי ולבעליך. וזה מוצ'".

ssidi@bezeqint.net

"לקחתי גמל, רכבתי עליו לעבר הים וצעקי' למה?". ביום השני

נת'י שוכית' במתנה ניריה, שנ'ה וצ'י הייט' שם, הפCONT' לבדורות עם גלביה, בעיל' הגיע' לבקר אורתנו בסופי שבוע, וכשהחלה תלי' עלילות צפונה – לא' לא'לט, אלא' למרכז, כדי להע' ניק' לנט' את הטיפולים' שיעו' לה להתקרום מהרופא, עלי'ת' על המשקל בחדר שלו' ו'ני' – ת'ה'ת. ראי'ת' מס'ר תלת'-'ספרתי. אמרתי לעצמי', לא' גודא, אני אהוו' הביתה, אתחיל כושר ואחו'ר לגורה', אבל או' הרופא השובי' אותו' ואת' בעיל' לשיטה. הוא אמר שההדרין היה בגדר' נס, שהוא לא' יודע' איך התינוקת שרצה, זה גמר'אות'. הילדה של', בשר מב' שרי', לא' תוכל' לרקוד? היא לא' תמשך את האימפריה של המכנים'ם' נשברת' לרסתים. גברי' ספורט. "זהה' לי' מפעל', הרשות' את הארץ, ספקתי' שחורה' לרשומות' הגROL'ות ביוטר' של מכוני' הקשר' ושוב' התהברות' לחומר. ראי'ת' שהשם' של' עידין' עובר' ועדין' מוכה, אבל' אנשים' שחלו' על פנוי' ברוחב' וא' זהו'אות'. בשאומו'ל', את' דומה' לו'ר' צבעון', עניתי' שאני' בת' ורודה' של' כל' הריאנות' שבעול'ם לא' עוזו' לי' לרוזות' ה'ית' אקורדיון. נלחמתי' צמת', ירדי' טפלת' וירדתי' אותם' לטני'. הייתה' חיבת' להתאבל לטבע' ולמרחבים. או' עוד לא' ידע' תי' שהגימטריה של' 'טבע' ו'אלוקים'".

בנה, נולרה בתה' בממשק' קילו' ו'40 גרם – "ברוק' בממשק' של התינוק ההוא, שנ'פ' טר" – ואחרי' חורש התוכנה' ורד' לחוץ'ה' מהפניה' ולהוחור' לא'ילט". כשבאת' להפרד מהרופא, עלי'ת' על המשקל בחדר שלו' ו'ני' רה' לו' שבעוד שלושה' חודשים' היה' בן' 30. חתונת' הוגורה' או' "חתונת' השנה". "פתח' תי' שני' מוכנים' באילת, לבעל' ה'ית' סירת' שהוגוף' של' בוגר' כי', מאכוב' אותו', אולי' מעניש' אותו'. הגוף', שהה' בריטים' וביקור' של' ושהאות' טיפוח' במו' ארמן', לא' עשה את' מה' של' אלי' נשים' מסגולות' לעשות' בקצב' המשוגע' שבו' התנהלת' אפי'ו' לא' עשה' נת' לעצמי' קמתי' וחווית' לרוקוד' והחלה' שנפטר', ואו' התרסקתי' לגמרי'".

אחרי' שהמשפה' החרכה'ה' עם' בת' ו'נו' ("הם' פשוט מדרה'ים"), ניסתה' להרות' שוב'. "עברתי' עם' שני' הילדים' ועם' פיליפינית' מהשהיא' ממבנה' "מצרים" – שנות השובע' והחשת' עבדות' לחומר' ולגוף' כדי' להגיע' כמו' בני' ישראל' למדבר, שם' תנתנה' לה' לוטין' מכל' מה' השכירה', "גמלות' מהסגידה' לגוף' וחו'שטי' את' מה' שמעבר' לחומר' וב' ריוונ' – מול' השקי'ות' והוירחות' – הר' גשטי' אני' מתקב'ת' למוקמות' ווונגי'. היה' לי' טוב' שם. אף' אחר' לא' אמר' לי', 'איך' את' גראת' מה' קרא'?' שני' הילדים' הגדר' לים' שהק'ו'ם' ילי' והוא'ם' הב羅'ם, הבנ' של' תנ'ן את' המוציא' של' לעו'ם, וכשבתי' התינוקת נשארה' עם' המטפלת' לקחת' גמל', רכבות' על'יו' לעבר' הים', צעקי' למה'?' והקשבתי' לה' שחר' אלי'. עידין' לא' הבנ' מה' אל'ו' קים' רצה' לומד' לי' בניסין' הו', אבל' כבר לא' היה' אכפת' לי' מאי' שאני' נראית' ובפעם' הראונה' בחו'ה' והגשטי' שאני' מתי' מלאת'".

תחשת' והתמלוא'ת' גם' סיעה' לה' לה' חבר' מחרש' אל' בתה', "פתאום' ג'ילתי' שהיא' מדרה'ה', שהענינים' של' כחולות' כמו' הים'", מטה'ת' ורדה', "כיו'ון' שכבר' לא' התייחסתי' לגו'ף' של', יכול' לראות' את' הנשמה' הגבוהה' שיש' בה. מברך' של', בסיני', המשכתי' לך' רוא' תהילים' ואמרתי' לא'לוקים': 'אתה' צודק', לא' התפלל' לי' ילד' ברא'. רק' בקש' תי' ילד' והתפללה' הזאת' חוווקה' אוט'י'".

בין' הנשים' החדריות' שהגיעו' לבקרה' היו' אולנה' איינשטיין' ז'ל', אשטו' הראונה' של' ארי', ואליה' זורה', רעיתו' של' אורי'. "זו' סיפור' לי' על' התשובה' שעשו' והשלווה' שמצאו' ואט' את' נכסתי' לאויריה' של' רוגע' ואמונה', 'היא' מטה'ת'. 'בכל' פעם' שהופיעו' צירם' ונורמה' היה' שחיברים' להעבר' אוט'י' לחדר' ניתות', זו' פתח' לי' תהילים' ואמרנו' 'תתפלל', הקדוש' ברוך' הוא' ברכ'". גם' אמא' של' ישבה' לי'יד' לא' הפסקה'".

שלוש' שנים' בדוק' לאחר' שאכבה' את'

"פתחתי' מוכנים' באילת, לבעל' ה'ית' סירת' סקי' ושוב' התהברות' בקצב' המשוגע' שבו' התנהלת' אפי'ו' לא' נת' לעצמי' להתאבל' על' האובדן. מיד' חזרתי' לרוקוד' ולעבד' על' ההירון' הבא, עד' שנולד' לי' פג' שנפטר', ואז' התרסקתי' "